

◀ מלכת הקרח

חצי ישראלית, חצי אמריקאית ושתי רגליים על הקרח - סיפורה של המחליקה תמר כץ

ה'פרום' בסוף התיכון. פיספסתי בעצם את כל המסיבות של התיכון. למרות שזה היה קורבן גדול, היו לזה יתרונות אחרים, כמו זה שטיילתי בעולם במסגרת התחרויות.

התבגרת?

"הייתי חייבת להתבגר כי הייתי מאוד לבד. היו לי המון משברים, אבל אני מאוד אוהבת להחליק ומאוד רוצה להצליח ומשם נובע הכוח".

את ישראלית או אמריקאית?

"חצי חצי. חצי מהחיים שלי הייתי בארץ וחצי באמריקה. כשאני כאן אני אמריקאית, אומרת תודה וסליחה, כל הזמן. כשאני בארץ לוקח לי שבועיים לחזור להיות ישראלית, עם הסלנג, הפיתות והחומוס. בשבילי אני קודם ישראלית, אחר כך יהודיה ואחר כך אמריקאית".

איפה תהיי בעוד עשר שנים?

"אז כבר אגמור את הקריירה בהחלקה ויהיה לי משטח החלקה בווינגייט. אולי אני אלמד רפואה ואעבוד עם ספורטאים. אני מאמינה שאפשר יהיה לקדם את הספורט הזה בישראל, אם יקימו משטח החלקה במרכז הארץ. לאנשים קשה להגיע למטולה, אבל אם היו הופעות ותחרויות על הקרח בתל-אביב או בווינגייט, אני מאמינה שזה היה עובד".

גילו בני המשפחה, כרוך בהוצאה כספית גדולה. המסקנה היא, אומרת כץ, שאם את רוצה להיות טובה בתחום, כדאי שתהיי עשירה או שתמצאי ספונסר או שתהייה לך תמיכה מהפרציה. כך או כך, האימונים המפרכים הביאו לתמר את המקום החמישי באליפות הלאומית לנוער אבל דרשו ממנה לעזוב את בית הספר ולעבור ללימודים עצמאיים דרך האינטרנט ותוכניות לימוד מוכנות.

כשחזרה עם המשפחה לישראל בשנת 2004 התמקמו הוריה במטולה, כדי שתוכל להתאמן שם במרכז 'קנדה' להחלקה על הקרח. כץ גילתה מהר מאוד את הפער ברמת האימונים ואחרי שנה מצאה עצמה נוסעת לרוסיה לאימונים של שבוע-שבועיים. כשהודיעה להוריה שהיא רוצה לחזור לאמריקה, כשהייתה בת 15, הם לא אהבו את הרעיון. "מה פתאום לבד באמריקה?" אמרו לה, אבל אחרי שראש ההתאחדות להחלקה, **בוריס חייט**, עודד והבטיח שההתאחדות תסייע למימון האימונים של תמר, נפלה ההחלטה. כץ הגיעה עם אמה לעיירה וויין, בניו ג'רזי, שם מצאה מאמנת טובה, ודרך בית חב"ד התוודעה השתיים ל**סאלי ויטמור**, ניצולת שואה בת 82, שהשכירה לתמר חדר. כץ אומרת, שויטמור הייתה בשבילה סכתא חמה, היא בישלה לה וסיפרה לה סיפורים על מה שעבר עליה בשואה.

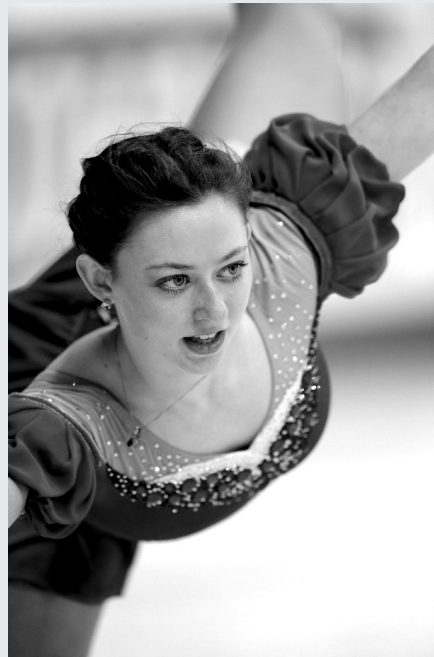
אחרי שלוש שנים גילתה כץ מאמן מצוין להחלקה במונסי והיום היא מתגוררת בעיירה ספרן הסמוכה. השכנים מעליה, היא מספרת, הם זוג יהודים דתיים, שמזמינים אותה כלכביות לארוחות שבת. מאז שהיא שם, היא התקרבה לקהילה, 'שקיבלה אותי מאוד יפה', היא מספרת. בימים אלה היא מגישה את טפסי ההרשמה לקולג'ים אליהם היא מנסה להתקבל. היא מקווה ללמוד פסיכולוגיה וחולמת להתקבל לאוניברסיטת הרווארד. התשובה, היא אומרת, אמורה להגיע במרץ הקרוב. מה יקרה אם היא תתקבל?

תמר: "אחרי שאצעק שעה, אני אבקש מילגה, כי אני מתכוונת להמשיך להחליק פול טיים בקולג'".

לא חבל לך על כל הדברים שהחמצת בגלל ההחלקה?

"למרות שאני תורמת לארץ בצורה אחרת, חבל לי מאוד שלא שרתתי בצבא בגלל ההחלקה על הקרח.

דברים אחרים שחבל לי שהחמצתי זה טקס

היא צריכה להתאמן בארה"ב. מכיוון שתמר היא אזרחית אמריקאית שנולדה כאן בתקופת השליחות של הוריה והתחילה להתאמן בהחלקה בשנים בהן התגוררה המשפחה במרילנדר, הייתה זאת ברירה טבעית.

הסיבוב השני של כץ באמריקה היה כשהייתה בת שמונה, כשאבא שלה, שהוא עובד הרשות לפיתוח אמצעי לוחמה (רפא"ל), נשלח לווינגטון מטעם העבודה, ואמא שלה החלה לעבוד בלשכתו של **אליהו בן-אלישר** ז"ל, מי שהיה בזמנו שגריר ישראל בווינגטון. תמר נשלחה לקורס בהחלקה על הקרח שנערך פעם בשבוע, וכשמלאו לה עשר החלה להתאמן באופן רציני. מנהל משטח ההחלקה על הקרח הבחין בכישרון שלה ויום אחד הזמין אותה למשרד והעניק לה זוג נעלים לבנות מקסימות. "הוא אמר שאחליק אתם ואגיע רחוק", היא מספרת. "הוא ביקש שכשאגיע, שאזכור אז מאיפה הנעלים". כץ נכנסה למישטר אימונים קפדני, היא עבדה עם מאמנת מקצועית והתחילה לנצח בתחרויות האזוריות, עד ששמעה שיש מאמן רוסי מצוין בווינג'יניה. האימונים בווינג'יניה דרשו קורבן לא קטן מתמר ואמה, שנהגה להסיע אותה לווינג'יניה, אחרי הלימודים, ולהחזיר אותה הביתה בערב. בנוסף הספורט האקזוטי,

עבור **תמר כץ** (21), מחליקה ישראלית עתירת הישגים, המתגוררת בארה"ב מזה כחמש שנים, שנת 2009 הייתה שנה טובה. טובה, משום שהשנה היא הצליחה לחזור לאימונים סדירים ואף לתחרויות, אחרי שנת היעדרות ממשטח ההחלקה בשל פציעה קשה. במרץ האחרון, כשהתה במכון וינגייט בישראל, שם עברה תהליך שיקום מהפציעה שלה, הודיעו לה אנשי הפרדציה בישראל, שבתוך שבועיים עליה להתייצב באליפות העולם בלוס אנג'לס. אחרי שבועיים אינטנסיבים של אימונים, התייצבה כץ, שהייתה המתמודדת הישראלית היחידה בתחרות, לאליפות היוקרתית ודורגה במקום ה-25. משם חזרה תמר לעיירה מונסי, שבאפ-סטייט ניו-יורק, שם היא מתאמנת, ולדבריה, בשל ההיעדרות הארוכה, היא הייתה צריכה ללמוד כמעט הכל מחדש. כמה חודשים אחרי כן, ב-26 בספטמבר 2009, היום שבו חל יום הולדתה, עברה תמר את מבחני הקריטריונים לאולימפיאדת החורף, שתתקיים בוונקובר בפברואר הקרוב. למרות שעברה את המבחנים לאולימפיאדה, החליטו חברי הוועד האולימפי בישראל להציב קריטריונים משלהם למתמודדים הישראלים. משמעות ההחלטה הבתלי מוסברת היא, שאם כץ רוצה לייצג את ישראל באולימפיאדת החורף הקרובה, יהיה עליה להגיע לפחות למקום ה-12 באליפות אירופה, שתתקיים בגרמניה בחודש הבא.

ברשימת הבקשות של תמר לשנה האזרחית החדשה: להגיע למקום עשירי באליפות אירופה, להשתתף באולימפיאדת החורף ולהיות ברשימת 24 הבנות שיעפילו לגמר. היא גם תקבל בברכה כל הצעה להופיע במדיה בפרויקטים יחודיים, כמו המופע ברשת אן.בי. סי, בו הוזמנה להשתתף לצידה של המחליקה המפורסמת, **ננסי קוריגן**. הופעות כאלו יכולות לשמש מקור הכנסה נוח לספורטאיות כמוה.

ברשימת הבקשות של תמר כץ לעשור הבא היא כוללת את החלום הגדול שלה: לפתוח משטח החלקה במכון וינגייט ולסייע לקדם את הספורט החורפי הזה בישראל. אם לוקחים בחשבון את תעצומות הנפש בהן ניחנה תמר, לא יהיה זה מפתיע אם אכן תגשים את החלום שלה. כץ הקריבה קורבן גדול כדי לממש את החלום להיות מחליקה מקצועית על הקרח ולעשות קריירה. כשהייתה בת 16 הבינה תמר שאם היא באמת רוצה לעשות קריירה בהחלקה על הקרח

ראשי אירגון **תגלית**, המציינים עשר שנים להיווסדם בימים אלה, הטיסו ביום שני השבוע 400 צעירים יהודים לטיול בן עשרה ימים בישראל. בטקס חגיגי שנערך ליד הלאונג' של 'אל על' בנמל התעופה קנדי, נפרסה עוגת יום הולדת שחולקה לקהל. **צ'רלס ברונפמן**, אחד משושביני האירגון, עלה לטיסה ביחד עם אשתו. ברונפמן סיפר לחוגגים, כמה הפריקט עושה לו טוב ונזכר איך השיקו אותו לפני עשר שנים, למרות שאף אחד לא ידע אז אם יצליחו להפעיל אותו גם בשנה השנייה.

צילום: דיוויד קארפ

